Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

26 септември 2013 година*

„Обжалване — Европейски фонд за регионално развитие (ЕФРР) — Структурна намеса на Общността в региона на Мартиника — Намаляване на финансова помощ — Обществени поръчки за строителство — Съответствие на мерките с разпоредбите на Съюза — Координиране на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство — Директива 93/37/ЕИО — Член 2 — Понятие за „пряка субсидия“ — Понятие за „спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения““

По дело C-115/12 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 1 март 2012,

Френска република, за която се явяват г-жа E. Belliard и г-жа N. Rouam, както и г-н G. de Bergues, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Dintilhac и г-жа A. Steiblytė, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н L. Bay Larsen, председател на състав, г-н J. Malenovský, г-н U. Lõhmus (докладчик), г-н M. Safjan и г-жа A. Prechal, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 март 2013 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 април 2013 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

1 С жалбата си Френската република иска от Съда да отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз от 16 декември 2011 г. по дело Франция/Комисия (T-488/10, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той отхвърля жалбата ѝ за отмяна на Решение C(2010) 5229 на Комисията от 28 юли 2010 година относно съкращаване на част от участието на Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР) на основание единния програмен документ по цел № 1 за структурна намеса на Общността в региона на Мартиника във Франция (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1260/1999

2 Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета от 21 юни 1999 година относно определянето на общи разпоредби за структурните фондове (ОВ L 161, стр. 1) предвижда в член 12, озаглавен „Съвместимост“, следното:

„Мерките, финансирани от структурните фондове […], трябва да бъдат в съответствие с разпоредбите на Договорите и актовете, приети в съгласие с тях, както и с политиките на Общността, включително тези отнасящи се до […] възлагането на обществени поръчки […]“.

Директива 93/37/ЕИО

3 Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 година за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ L 199, стр. 54) е отменена и заменена с Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116), влязла в сила на 31 януари 2006 г. Въпреки това, предвид датата на настъпване на фактите, настоящият спор се урежда от Директива 93/37.

4 Член 1, буква а) от тази директива определя „обществените поръчки за строителство“ като „възмездни договори, сключени в писмена форма между, от една страна, предприемач, и от друга страна, възлагащ орган, както е определен съгласно буква б) от същия член, които имат за предмет изпълнение или проектиране и изпълнение на строителни работи, свързани с една от дейностите, посочени в приложение II, или на строеж, както е определен съгласно буква в) от посочения член, или изпълнение на строителни дейности по изграждане, с каквито и да е средства, на строеж в съответствие с изискванията на възлагащия орган“. [неофициален превод]

5 Член 2 от тази директива гласи следното:

„1. Държавите членки вземат необходимите мерки, за да гарантират, че възлагащите органи спазват или осигуряват спазването на настоящата директива, когато пряко субсидират повече от 50 % от дадена поръчка за строителство, възложена от образувание, различно от тях самите.

2. Параграф 1 се отнася само за поръчките, обхванати от клас 50, група 502 от номенклатурата по общата промишлена класификация на икономическите дейности в рамките на Европейските общности (NACE), и поръчки, свързани със строителство на болници, спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения, училищни и университетски сгради и сгради, които се използват за административни цели“.

Обстоятелства в основата на спора

6 Фактите в основата на настоящия спор, както са изложени в точки 1—13 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

7 С Решение C(2000) 3493 от 21 декември 2000 г. Комисията одобрява единния програмен документ за структурната намеса на Общността в региона на Мартиника, попадаща в цел № 1 във Франция за периода от 1 януари 2000 г. до 31 декември 2006 г., който документ предвижда участие на Европейския фонд за регионално развитие (ЕФВР) в размер на 17 150 000 EUR на основание мярката „Преки помощи за туристическите предприятия и другите туристически оператори“.

8 През 2003 г. société martiniquaise des villages de vacances (наричано по-нататък „SMVV“), което стопанисва ваканционното селище Les Boucaniers на Club Méditerranée в Мартиника (наричано по-нататък клуб „Les Boucaniers“), решава да започне в него строителни работи по обновяване и разширяване.

9 На 3 август 2004 г. регионалният съвет на Мартиника се произнася в полза на изплащането на регионална субсидия в размер на 2 492 750 EUR на основание проекта за обновяване и разширяване на клуб „Les Boucaniers“, чийто възложител е SMVV, а общата цена е оценена на 49 981 446 EUR.

10 С Решение C(2004) 4142 от 18 октомври 2004 г. Комисията определя на 12 460 000 EUR размера на участието на Общността във въпросния проект.

11 На 24 март 2005 г. регионът на Мартиника и SMVV подписват споразумение за регионално развитие във връзка с този проект.

12 От 25 юни до 13 юли 2007 г. Сметната палата на Европейските общности прави одит на въпросния проект. С писмо от 11 февруари 2008 г. тя изпраща на Френската република предварителните констатации на одита си. По-специално тя изтъква неспазване на процедурата за възлагане на обществени поръчки за строителни работи по обновяване и разширяване, приложима при положение че повече от 50 % от проекта са били финансирани от възлагащите органи. Според Сметната палата, като се вземе предвид субсидията на ЕФВР, регионалната субсидия и държавната субсидия в размер на 16 690 000 EUR, като последната е под форма на освобождаване от данъци в приложение на член 199 undecies B от френския общ данъчен кодекс, 63,33 % от проекта са финансирани с обществени помощи. В това отношение Сметната палата се позовава по-специално на член 2 от Директива 93/37.

13 С писмо от 20 май 2008 г. Френската република оспорва по-специално, че въпросното освобождаване от данъци може да се счита за пряка субсидия по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 93/37. Освен това тя поддържа, че строителните работи по обновяване и разширяване на клуб „Les Boucaniers“ не съставляват строителни работи, свързани със спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения по смисъла на параграф 2 от този член. Следователно посочените строителни работи не попадали в приложното поле на този член.

14 На 28 юли 2010 г., като приема спорното решение, Комисията решава да съкрати цялото участие на ЕФВР, отпуснато за проекта по обновяване и разширяване на клуб „Les Boucaniers“.

Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

15 С жалба, подадена на 11 октомври 2010 г. в секретариата на Общия съд, Френската република иска да бъде отменено спорното решение в неговата цялост.

16 В подкрепа на жалбата си Френската република изтъква четири правни основания. Първото е изведено от нарушение на член 2, параграф 1 от Директива 93/37, доколкото Комисията приела, че обществените поръчки за строителство, възложени за обновяването и разширяването на клуб „Les Boucaniers“, представляват обществени поръчки за строителство, повече от 50 % от които са пряко субсидирани от възлагащи органи. Второто правно основание е изведено от нарушение на член 2, параграф 2 от директивата, което Комисията извършила, като приела, че въпросните строителни работи се обхващат от поръчка, свързана със строителство на спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения по смисъла на тази разпоредба. Третото основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране, доколкото Комисията не изложила по ясен и недвусмислен начин причините, поради които строителните работи по обновяването и разширяването на клуб „Les Boucaniers“ съответстват на строителни работи, свързани със спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения по смисъла на член 2, параграф 2 от Директива 93/37. Четвъртото правно основание, изтъкнато при условията на евентуалност, е изведено от нарушение на принципа на пропорционалност, доколкото Комисията приела размер на корекция от 100 % за отпуснатата от ЕФВР субсидия.

17 Общият съд отхвърля и четирите правни основания, а в резултат на това и жалбата в нейната цялост.

18 По отношение на първото правно основание в точки 25—33 от обжалваното съдебно решение Общият съд най-напред разглежда довода на Френската република, основан на установената съдебна практика в областта на държавните помощи, според който понятието „субсидия“ трябва да се тълкува като обхващащо единствено позитивни престации.

19 В това отношение в точка 27 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че понятието субсидия, въпреки че се използва в съдебната практика в областта на държавните помощи, не е определено като такова в тази съдебна практика в рамките на определението на понятието за държавни помощи.

20 В точка 28 от обжалваното съдебно решение той напомня също, че тълкуването на разпоредба от правото на Съюза налага да се вземат предвид не само съдържанието ѝ, но и контекстът и целите, преследвани с правната уредба, от която тя е част. В следващата точка от това решение Общият съд посочва, че целта на Директива 93/37 е да се изключи едновременно опасността да бъдат предпочетени национални оференти или кандидати при възлагането на поръчки от възлагащите органи и възможността структура, финансирана или контролирана от държавата, регионални или местни органи или други публичноправни организации, да допусне да се ръководи от съображения, които не са икономически.

21 По отношение по-специално на целта, преследвана от общностния законодател в член 2 от Директива 93/37, в точки 30 и 31 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че този член има за цел да се избегне възможността определени възлагащи органи да търсят начини за заобикаляне на правната уредба в областта на обществените поръчки, поверявайки на частни организации извършването на строителни работи, които всъщност попадат в обхвата на обществените поръчки, а също така да се избегне възлагащите органи да субсидират пряко повече от 50 %. По същество Общият съд уточнява, че няма разлика между хипотезата, в която самият възлагащ орган сключва договор с предприемач, и хипотезата, в която той субсидира пряко повече от 50 % от обществена поръчка за строителство, възложена от образувание, различно от него. Следователно според Общия съд въпросният член 2 има за цел да осигури безпристрастно възлагане на поръчка в хипотезата, в която публичните образувания запазват определящо влияние. Ето защо в точка 32 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че понятието субсидия по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 93/37 трябвало да се тълкува във функционален и широк смисъл.

22 Общият съд прави извода, че полезното действие на Директива 93/37 не би било запазено в пълна степен, ако прилагането на режима, който тя установява, може да бъде изключено единствено поради факта че разходите за финансиране на дадена поръчка са намалели, но не поради позитивни престации на публичноправно образувание, а поради данъчни облекчения, както и че понятието „субсидия“ по смисъла на член 2, параграф 1 не изключва въпросните данъчни облекчения, които позволяват, подобно на позитивните престации, да се намалят разходите за финансиране на дадена поръчка.

23 В точки 34 и 35 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня, от една страна, други актове от правото на Съюза, в които понятието субсидия не е определено единствено като позитивна престация, а от друга страна, отхвърля довода на Френската република, изведен от подготвителните работи относно първоначалното въвеждане на разпоредбата, която понастоящем е член 2, параграф 1 от Директива 93/37.

24 По-нататък, в точки 36 и 37 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля твърдението на Френската република, според което въпросните данъчни облекчения нямат пряк характер, както изисква въпросният член 2, параграф 1. Общият съд се позовава на факта, че облекченията са пряко свързани с въпросната обществена поръчка за строителство и с извършените с тази цел инвестиции.

25 По отношение на второто правно основание в точки 42—50 от обжалваното съдебно решение Общият съд най-напред разглежда доводите на Френската република, че спортните, възстановителните и развлекателните съоръжения на ваканционното селище имат само второстепенен характер и че по същество строителните работи се отнасят до хотелски комплекс с ресторант.

26 След като е констатирал, че въпросните работи са част от единен проект, състоящ се в пълното обновяване на клуб „Les Boucaniers“, в точка 43 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че следва да се вземат предвид не започнатите строителни работи, а цялостното предназначение на този клуб, за да се прецени дали въпросните обществени поръчки за строителство се отнасят до строителство на подобни съоръжения.

27 В това отношение в точка 48 от обжалваното съдебно решение Общият съд се присъединява към направената от Комисията преценка, според която клубът „Les Boucaniers“ е интегриран проект, включващ едновременно настаняване, ресторантьорство, спортни, възстановителни и развлекателни дейности, както и общи съоръжения. Общият съд посочва, че дори да се приеме, че площта и броят на служителите на клуб „Les Boucaniers“ са в голяма степен заети с настаняването и ресторантьорството, последният се характеризира с тези дейности, които съставляват ядрото на проекта за ваканционното селище и които образуват съществената и във всеки случай необходима за този проект част. По този начин Общият съд прави извода, че клубът „Les Boucaniers“, като такъв, има в широк смисъл качеството на спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения. Общият съд добавя също, че в настоящия случай следва да се определи не какъв е предметът на въпросните договори за строителство, а да се изследва дали въпросният проект попада в обхвата на някоя от категориите, посочени в член 2, параграф 2 от Директива 93/37.

28 По-нататък, в точка 50 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля като твърде ограничителна разбивката на цената на строителните работи, направена от Френската република, според която само 10,6 % от цената на строителните работи, засягащи обновяването и разширяването на клуб „Les Boucaniers“, се отнасят до спортните, възстановителните и развлекателните съоръжения.

29 В точки 53 и 54 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че NACE е неотносима към тълкуването на понятието за спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения, както то е посочено в член 2, параграф 2 от Директива 93/37.

30 Накрая, в точка 57 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че понятието за спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения по смисъла на член 2, параграф 2 от Директива 93/37 не изисква наличието на връзка с традиционните нужди на публичните органи или със задачите от обществен интерес. В това отношение в точки 58—64 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че въпросното понятие, въпреки че е част от изчерпателно изброяване, самò по себе си не е ограничено от какъвто и да е критерий, и че трябва да се тълкува във функционален и широк смисъл, за да се гарантира, че полезното действие на директивата не е изопачено. Според Общия съд ограничително тълкуване на понятието за спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения не може да съответства на целите на директивата.

31 По отношение на третото правно основание в точки 69—71 от обжалваното съдебно решение Общият съд прави извода, че предвид обясненията, дадени в спорното решение и в хода на административното производство, Комисията е обяснила съображенията си в достатъчна степен от правна страна.

32 По отношение на четвъртото правно основание в точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че предвид факта, че въпросните строителна работи представляват единен проект, размерът на помощта, засегната от констатираната нередност, включва общия размер на предвидената за проекта помощ. Следователно цялостното финансиране на проекта е предмет на нередност, така че финансовата помощ в нейната цялост е погрешно вменена на ЕФВР. Ето защо Общият съд прави извода, че няма основание да се ограничи корекцията въз основа на принципа на пропорционалност.

Искания на страните

33 Френската република иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в неговата цялост, и

— да постанови окончателно съдебно решение по спора, като отмени спорното решение, или да върне делото на Общия съд.

34 Комисията иска от Съда:

— да обяви втората част от първото основание и първата част от третото основание на жалбата за недопустими или, при условията на евентуалност, да ги отхвърли, както и да отхвърли жалбата в нейната цялост, и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

35 В подкрепа на жалбата си Френската република повдига три основания.

По първото основание, изведено от грешка при прилагане на правото във връзка с прилагането на член 2, параграф 1 от Директива 93/37

Доводи на страните

36 Първото основание, повдигнато от Френската република в подкрепа на жалбата ѝ, се подразделя на две части.

37 С първата част от първото основание тази държава членка поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че мерките за данъчни облекчения могат да се квалифицират като „субсидия“ по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 93/37.

38 Според Френската република направената от Общия съд квалификация противоречи на буквата на член 2, параграф 1 от Директива 93/37, както и на волята на законодателя на Съюза да ограничи понятието субсидия до позитивните престации. На първо място, тя упреква Общия съд, че се е отдалечил от традиционното определение за това понятие, както то е възприето от Съда в областта на държавните помощи. При липсата на каквото и да уточнение в противен смисъл във въпросната директива, посоченото понятие трябвало да се определи предвид обичайния смисъл на термина „субсидия“, за да се спази принципът на правна сигурност. На второ място, тя твърди, че тълкуването ѝ е подкрепено от факта, че окончателната редакция на тази разпоредба се различава от различните предложения в хода на предварителните работи, в които по-специално е използван терминът „финансират“ вместо термина „субсидират“. На трето място, тя добавя, че изтъкнатата от Общия съд необходимост да се запази полезното действие на дадена разпоредба не може да доведе до функционално тълкуване на тази разпоредба, което надхвърля пределите на използваните в нея термини.

39 С втората част от първото основание Френската република поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че данъчните облекчения имат пряк характер по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 93/37, тъй като облекченията били предоставени специално заради въпросната обществена поръчка за строителство, въпреки че те не били предоставени нито на възложителя на строителните работи, нито на изпълнителя, нито на стопанисващия съответния комплекс или на собственика му.

40 Тази държава членка изтъква, че въпросните данъчни облекчения са предоставени на съдружниците, които са физически лица, на събирателните дружества, инвестирали в обществената поръчка за обновяване и разширяване на клуб „Les Boucaniers“. Безспорно данъчните облекчения имали насърчително действие за инвестирането, но пряко не намалили разходите за строителните работи.

41 Комисията поддържа, че първата част от първото основание трябва да бъде отхвърлена като неоснователна. Втората част трябвало да се обяви за недопустима или, при условията на евентуалност — да се отхвърли като неоснователна.

Съображения на Съда

42 Следва да се напомни, че член 2, параграф 1 от Директива 93/37 изисква възлагащите органи да спазват разпоредбите на директивата, когато пряко субсидират повече от 50 % от дадена поръчка за строителство, възложена от образувание, различно от тях самите.

43 С първата част от първото основание по същество Френската република изтъква, че понятието субсидия по смисъла на тази разпоредба включва единствено позитивните субсидии и следователно не може да обхване данъчните облекчения.

44 При липса на препращане към правото на държавите членки въпросното понятие, което не е определено в Директива 93/37, трябва да получи самостоятелно и еднообразно тълкуване, което трябва да бъде направено, като се отчитат контекстът на разпоредбата и целта, преследвана с разпоредбата, от която то е част (вж. в този смисъл Решение от 19 юли 2012 г. по дело Pie Optiek, C-376/11, точка 33 и цитираната съдебна практика).

45 Френската република не оспорва нито направеното от Общия съд в точки 29—31 от обжалваното съдебно решение изложение на целите на член 2, параграф 1 от Директива 93/37, нито че тези цели, както посочва генералният адвокат в точка 43 от заключението си, са в полза на широко тълкуване на понятието за субсидия. За разлика от това, с доводите си по същество тя упреква тази инстанция, че е надхвърлила границите на разрешеното при телеологично тълкуване, като е придала на това понятие широк и функционален смисъл, за да включи в него данъчните облекчения.

46 Противно на твърдяното от Френската република обаче, терминът „субсидирам“ в обичайния му смисъл означава просто предоставям предимство. Следователно по принцип терминът не се ограничава до позитивните престации. От друга страна, подобно тълкуване не се обезсилва от каквото и да е определение, включително т.нар. традиционно, на понятието субсидия, на което се позовава тази държава членка и за което тя твърди, че се прилага в областта на държавните помощи.

47 Доводите на Френската република, според които направеното от Общия съд тълкуване противоречи на намерението на законодателя на Съюза, доколкото не взема предвид генезиса на член 2 от Директива 93/37, трябва също да се отхвърлят.

48 Всъщност използването на термина „субсидират“ в тази разпоредба, а не на глагола „финансират“, употребен от Комисията в предложението ѝ за член 1а от Директива 89/440/ЕИО на Съвета от 18 юли 1989 година за изменение на Директива 71/305/ЕИО за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ L 210, стр. 1), който съответства на член 2 от Директива 93/37, не може, при липса на други указания, да е достатъчно, за да се направи извод, че е налице воля от страна на законодателя на Съюза да ограничи термина единствено до позитивните субсидии, с изключение по-специално на данъчните облекчения.

49 При тези обстоятелства се налага констатацията, че Общият съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото, като е приел, че мерките за данъчни облекчения могат да се квалифицират като субсидии по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 93/37. Следователно първата част от първото основание трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

50 По отношение на втората част от това основание, противно на изтъкнатото от Комисията, Френската република цели да оспори не фактическите констатации, направени от Общия съд в обжалваното съдебно решение, а правната квалификация на фактите, която той е възприел, а именно квалифицирането на предоставените данъчни облекчения като „пряко“ субсидиране по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 93/37.

51 Предвид факта, че от постоянната съдебна практика става ясно, че Съдът е компетентен да упражни контрол върху подобна правна квалификация (вж. по-специално Решение от 1 юни 1994 по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 49), се налага изводът, че тази част от първото основание е допустима.

52 По същество се налага констатацията, че от текста на член 2, параграф 1 от Директива 93/37 става ясно, че понятието за „пряка субсидия“ се отнася не до лицата, а до съответния строеж. Тясно тълкуване на това понятие би позволило освен това на възлагащия орган да заобиколи член 2 от Директива 93/37 и по този начин да се отклони от полагащите му се по силата на тази директива задължения.

53 В това отношение следва да се напомни, че в точка 36 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че данъчните облекчения са пряко свързани с въпросната обществена поръчка за строителство, че те нямат за цел да намалят някои общи разходи на съответните лица и че са били предоставени от Френската република в полза на проекта за обновяване и разширяване на клуб „Les Boucaniers“ специално за извършването на тези строителни работи.

54 Налага се констатацията, че при тези условия Общият съд правилно е обвързал прекия характер на субсидия като посочената в член 2, параграф 1 от Директива 93/37 с финансирането на проекта и с извършените за тази цел инвестиции.

55 При тези обстоятелства втората част от първото основание, повдигнато от Френската република, също трябва да се отхвърли, а самото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто основание, изведено от допусната от Общия съд грешка при прилагане на правото, доколкото изопачил съдържанието на спорното решение и подменил собствените си мотиви с тези на Комисията

Доводи на страните

56 С второто си основание Френската република поддържа, че Общият съд е изопачил съдържанието на спорното решение и е подменил мотивите на Комисията със своите собствени мотиви. Според тази държава членка изопачаването се състои в това, че Общият съд е приел, че Комисията се е позовала не на естеството на извършените строителни работи, а на цялостното предназначение на клуб „Les Boucaniers“, за да определи дали обществената поръчка за обновяване и разширяване на ваканционното селище попада в приложното поле на член 2, параграф 2 от Директива 93/37.

57 В това отношение Френската република посочва, че едва в хода на устната фаза от производството пред Общия съд Комисията е допуснала, че следва да се вземат предвид не започнатите строителни работи в клуб „Les Boucaniers“, а цялостното предназначение на клуба.

58 Комисията смята, че това основание е неоснователно.

Съображения на Съда

59 По отношение на контрола върху изопачаването, което Френската република твърди, че е открила в констатацията на Общия съд в точка 43 от обжалваното съдебно решение, според което Комисията е анализирала приложимостта на член 2, параграф 2 от Директива 93/37, като е изследвала в спорното решение проекта, състоящ се в пълното обновяване на клуб „Les Boucaniers“, и според което изследването е основано не на започнатите строителни работи, а на цялостното предназначение на клуба, следва да се посочи, че от постоянната практика на Съда става ясно, че изопачаването трябва да е явно от материалите по делото, без да е необходимо да се прави нова преценка на фактите и доказателствата (вж. по-специално Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 54).

60 Налага се обаче констатацията, че дори да е възможно спорното решение да се тълкува в предложения от Френската република смисъл, различното тълкуване, направено от Общия съд, все още не означава, че съдържанието му е изопачено (вж. в този смисъл Решение от 10 февруари 2011 г. по дело Activision Blizzard Germany/Комисия, C-260/09 P, Сборник, стр. I-419, точка 54).

61 При тези обстоятелства, при липса на обстоятелства, указващи на материална неточност в прочита, който Общият съд е направил на спорното решение, не следва да се приеме, че този прочит представлява изопачаване или подмяна на мотивите на това решение.

62 Следователно второто основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По третото основание, изведено от грешка при прилагане на правото във връзка с прилагането на член 2, параграф 2 от Директива 93/37

Доводи на страните

63 С третото си основание, което се подразделя на две части, Френската република оспорва квалификацията на обществената поръчка за обновяване и разширяване на клуб „Les Boucaniers“ като обществена поръчка за строителство на спортно, възстановително и развлекателно съоръжение по смисъла на член 2, параграф 2 от Директива 93/37.

64 По отношение на първата част от третото основание Френската република изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че понятието за спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения в член 2, параграф 2 от Директива 93/37 трябва да се тълкува в широк смисъл, без да се ограничава до съоръженията, които имат за цел да отговорят на традиционните нужди на публичните органи, т.е. на колективните нужди на ползвателите.

65 Френската република поддържа, че подобно ограничение, дори да не е изрично посочено в член 2, параграф 2 от директивата, произтича от систематично тълкуване на текста и предмета на въпросната разпоредба, както и на другите категории поръчки, които са посочени в него. Тя подчертава, че целта на член 2, параграф 2 от Директива 93/37 се състои в това да се подчинят на предвидените в директивата правила обществените поръчки за строителство, за които е налице реална опасност от заобикаляне на правилата от страна на възлагащите органи. Според тази държава членка единствено обществените поръчки за съоръжения, които имат за цел да отговорят на колективните нужди на ползвателите, представляват такава опасност. Всъщност всички други категории поръчки в член 2, параграф 2 от Директива 93/37 си приличат по това, че се отнасят до постройки, които имат за цел да отговорят на посочените нужди.

66 Комисията поддържа, че първата част от третото основание е недопустима, доколкото цели да подмени предмета на спора пред Общия съд.

67 При условията на евентуалност, Комисията смята, че тази първа част е неоснователна.

68 С втората част от това основание Френската република поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че понятието „поръчки за строителство“ по смисъла на член 2 от Директива 93/37 трябва да се тълкува отделно от понятието „обществени поръчки за строителство“ по смисъла на член 1, буква а) от тази директива и че поради тази причина Комисията не е нарушила член 2, параграф 2 от директивата, като е приела, че въпросната поръчка за строителство в конкретния случай попада в приложното поле на тази директива, въпреки че възлагащият орган няма пряк икономически интерес от тази поръчка.

69 Според Френската република понятието „поръчки за строителство“ по смисъла на член 2 от Директива 93/37 трябва да се тълкува в светлината на понятието „обществена поръчка за строителство“, което означава, че подобна поръчка трябва да се извърши в съответствие с прекия икономически интерес на възлагащия орган (Решение от 25 март 2010 г. по дело Helmut Müller, C-451/08, Сборник, стр. I-2673, точки 50—52). Тази държава членка уточнява, че поръчката за обновяването на клуб „Les Boucaniers“ не може да се счита за такава от пряк икономически интерес единствено защото обновяването е част от туристическото и икономическо развитие на Мартиника. Тя смята, че член 2 от директивата има предвид единствено поръчките за строителство, които, ако са били сключен от възлагащ орган, спадат към обществените поръчки за строителство по смисъла на член 1, буква а) от директивата.

70 Комисията иска тази част от основанието да бъде отхвърлена.

Съображения на Съда

71 По отношение недопустимостта на първата част от третото основание, изтъкнато от Комисията, следва да се напомни, че от постоянната съдебна практика става ясно, че да се позволи на страна да повдига за първи път пред Съда основание, на което не се е позовала пред Общия съд, би означавало да ѝ се позволи да сезира Съда, чиито правомощия в сферата на обжалването са ограничени, със спор с по-широк обхват от този, който е бил представен пред Общия съд, и че в рамките на производството по обжалване правомощията на Съда се свеждат до преценка на правното решение, дадено във връзка с изложените пред Общия съд основания (Решение от 1 февруари 2007 г. по дело Sison/Съвет, C-266/05 P, Сборник, стр. I-1233, точка 95 и цитираната съдебна практика).

72 От предоставените на Съда материали по делото обаче става ясно, че Френската република използва, от една страна, понятието колективни нужди на ползвателите, а от друга страна, понятието традиционни нужди на публичните органи взаимнозаменяемо, както в хода на производството пред Общия съд, така и в рамките на производството по обжалване пред Съда.

73 В това отношение, както твърди Комисията, дори понятието „колективни нужди на ползвателите“ да не е използвано в този си вид в хода на производството пред Общия съд, от точка 55 от обжалваното съдебно решение става ясно, че доводите на Френската република относно понятието „традиционни нужди на публичните органи“ се отнася до условието, по силата на което в член 2, параграф 2 от Директива 93/37 се имат предвид само „спортните, възстановителните и развлекателните съоръжения, които са достъпни за всички, а не тези, които са запазени за частна клиентела“. Действително това условие е свързано с колективните нужди на ползвателите.

74 Следователно използването в рамките на производството по обжалване на понятието за колективни нужди на ползвателите не означава промяна в предмета на спора пред Общия съд, поради което първата част от третото основание е допустима.

75 По същество следва да се определи дали Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е приел, че понятието „спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения“ по смисъла на член 2, параграф 2 от Директива 93/37 е ограничено до съоръженията, които имат за цел да отговорят на колективните нужди на ползвателите.

76 Налага се констатацията, както Общият съд посочва по същество в точки 57 и 58 от обжалваното съдебно решение, че подобно ограничение не следва нито от текста на Директива 93/37, нито от подготвителните ѝ работи. Член 2, параграф 2 от Директива 93/37 всъщност не квалифицира по никакъв начин понятието за „спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения“.

77 Подобно ограничение на това понятие не може да се основе и на систематично тълкуване на член 2, параграф 2 от Директива 93/37. Всъщност дори да се предположи, че всички категории от посочените в тази разпоредба поръчки си приличат по това, че се отнасят до сгради, които евентуално могат да отговорят на колективните нужди на ползвателите, налага се констатацията, че само от това обстоятелство не може да се направи извод, че способността да се удовлетворят подобни нужди е предпоставка за прилагането на тази разпоредба.

78 Следва да се констатира, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отказал да приеме, че понятието „спортни, възстановителни и развлекателни съоръжения“ по смисъла на член 2, параграф 2 от Директива 93/37 е ограничено до съоръженията, които имат за цел да отговорят на колективните нужди на ползвателите. От това следва, че първата част от третото основание трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

79 По отношение на втората част от това основание следва да се констатира, че точка 64 от обжалваното съдебно решение, посочена от Френската република в рамките на тази част, е неразделна част от отговора на Общия съд на довода, според който член 2, параграф 2 от Директива 93/37 се отнася единствено до категории поръчки, които по самото си естество спадат към традиционните нужди на публичните органи.

80 Следва да се посочи, че Общият съд правилно е констатирал в точка 64 от обжалваното съдебно решение, че посредством член 2 от Директива 93/37 законодателят на Съюза изрично е отворил приложното поле на тази директива за определени поръчки, които не са обществени.

81 Ето защо член 2 от Директива 93/37 трябва да бъде предмет на тълкуване, което е отделно от това на член 1, буква а) от директивата. Налага се констатацията, че различно тълкуване би стеснило в значителна степен приложното поле на член 2 от директивата, което би противоречало на целта за предпазване от заобикаляне, преследвана с този член.

82 От това следва, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че не е налице предпоставка за прилагане на член 2 от Директива 93/37, свързана с „традиционните нужди на публичните органи“, която да следва от определението на понятието за обществени поръчки за строителство, посочено в член 1, буква а) от директивата.

83 Ето защо втората част от третото основание също трябва да се отхвърли, както и основанието в неговата цялост като неоснователно.

84 Тъй като нито едно от изтъкнатите от Френската република основания не е прието, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

85 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. По смисъла на член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на Френската република и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Френската република да заплати съдебните разноски.

Подписи